

HEJTMANEK COMMERCE d.o.o.
Kralja Zvonimira
34552 BADLJEVINA
Stečajni upravitelj
Jadranka Šeput

ST-1827/16-24 93

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Stalna služba u Slavonskom Brodu

Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
u stečaju 19-06-2017 god. u 2 primjeraka
sa _____ priloga i _____ rubrika
Podnesak stigao podlogom _____ s oštećenim originalom
Preden na poštu preložen _____ dana 16.06.17.
Plaćeno pristojba _____ kuna u državi _____
manje plaćeno _____
pristojba _____
Primljene vrijednosti (mrež. državni biljezi) _____

MB: 050022824
OIB: 83343782169
IBAN: HR9324850031100297065

Na broj: St-1827/2016

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Predmet: Odluka Općinskog suda u Pakracu od 14. svibnja 2004.
- dostavlja se

Nastavno na Obrazac 20 Izvješće stečajnog upravitelja o tijeku stečajnog postupka i stanju stečajne mase od 10. lipnja 2017. u kojem sam predložila sudu da obveže odvjetnika Nenada Cetinju na dostavu dokumentacije koja se odnosi na parnični predmet za naplatu tražbine u iznosu od 140.000,00 kn, radi utvrđenja stečajne mase, obavještavam sud da mi je odvjetnik dana 15. lipnja 2017. putem e-maila dostavio Odluku Općinskog suda u Pakracu od 14. svibnja 2004., presliku koje dostavljam u spis.

Odluka Općinskog suda u Pakracu postala je pravomoćna 16.ožujka 2005. godine, a odnosi se na tužitelje: 1/ ANTUNA HEJTMANEKA iz Badljevine, Zvonimirova b.b. i 2/ ANTUNA ŠTAMPFA iz Badljevine, oba zastupana po punomoćniku Nenadu Cetinji, odvjetniku iz Zagreba i tuženika DINKA ŠKODU iz Cernika br. 225, pošta Čavle, zastupanog po punomoćniku Mariu Kuvaču, odvjetniku iz Rijeke.

Nakon pribavljanja dokumentacije, uvidom u poslovne knjige i gore navedenu Odluku, utvrdila sam da ne postoji pravna osnova za tražbinu stečajnog dužnika koju je bivši zakonski zastupnik naveo u svom iskazu u iznosu od 140.000,00 kn. Navedena tražbina nije tražbina stečajnog dužnika, te ne čini stečajnu masu stečajnog dužnika.

Stanje stečajne mase prikazano u Obrascu 20 Izvješće stečajnog upravitelja o tijeku stečajnog postupka i stanju stečajne mase od 10.lipnja 2017. ostaje kako je iskazano.

U Osijeku 15. lipnja 2017.

HEJTMANEK COMMERCE d.o.o.
- u stečaju -
BADLJEVINA, KRALJA ZVONIMIRA
OIB: 83343782169

Stečajna upraviteljica:
JADRANKA ŠEPUT, dipl. oec.

Prilog:

1. Preslika Odluke Općinskog suda u Pakracu

94

ODLUKA JE
PRAVOMOĆNA DANA 16. 03. 2005.
OPCINSKI SUD U PAKRACU
dne 22. 07. 2006.

Posl.broj: P – 109/03 - 19

21-05-2004

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Pakracu, po sucu tog suda Dragutinu Frank, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja : 1/ **ANTUNA HEJTMANEKA** iz Badljevine, Zvonimirova b.b., i 2/ **ANTUNA ŠTAMPFA** iz Badljevine, oba zastupana po punomoćniku Nenadu Cetinja, odvjetniku iz Zagreba, Horvaćanska cesta 17 A/VII, protiv tuženika **DINKA ŠKODA** iz Cernika br. 225, pošta Čavle, zastupanog po punomoćniku Mariu Kuvač, odvjetniku iz Rijeke, radi isplate , nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana **29.travnja 2004.godine**, koja rasprava je održana u nazočnosti tužitelja Antuna Hejtmaneka i Antuna Štampfa, oba osobno, te punomoćnika tužitelja Nenada Cetinja, odvjetnika iz Zagreba, te u nenazočnosti tuženika Dinka Škoka i u nenazočnosti punomoćnika tuženika Maria Kuvača, odvjetnika iz Rijeke, dana **14. svibnja 2004.godine** , izrekao i javno uz objavljivanje,

p r e s u d i o j e

I. Obvezuje se tuženik **DINKO ŠKODA** iz Cernika, Cernik 225, 51219 Čavle, vlasnik obrta "Mesnica" Opatija isplatiti tužiteljima: **ANTUNU HEJTMANEK** iz Badljevine, ul. Zvonimirova b.b., iznos od 63.147,00 kuna, i **ANTUNU ŠTAMPF** iz Badljevine, ul. Kolodvorska br. 19, iznos od 26.535,00 kuna , sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 18 % godišnje tekućom od 03. veljače 2000.godine do 30. lipnja 2002.godine, a po stopi od 15 % godišnje tekućom od 01. srpnja 2002.godine do isplate, te tužiteljima platiti troškove parnice od 20.209,20 kuna, sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe.

- 2 -

II. Tuženik DINKO ŠKODA u cijelosti se odbija sa protutužbenim zahtjevom koji glasi:

" -Tužba tužitelja se odbacuje zbog zastare utuženog potraživanja ili odbija kao neosnovana.

- Protutuženici su dužni protutužitelju naknaditi štetu u vidu izmakle koristi u iznosu od 90.000,00 kuna , sa zakonskom zateznom kamatom od dana utuženja do isplate.

- Tužitelji su dužni tuženiku naknaditi parnične troškove."

r i j e š i o j e

Prihvaća se prijedlog tužitelja - predlagatelja osiguranja novčane tražbine, te se radi osiguranja te tražbine donosi

RJEŠENJE O OSIGURANJU

PRIVREMENA MJERA

1. Zabranjuje se tuženiku – protivniku osiguranja DINKO ŠKODA iz Cernika, Cernik 225, 51219 Čavle, da otuđi ili optereti motorno vozilo – osobni automobil marke "CITROEEN" CX, registarske oznake RI 834- BR i teretni automobil marke "CITROEEN" – "JUMPER", registarske oznake RI 520-HL.
2. Određuje se zabilježba zabrane iz točke 1. ovog rješenja u evidenciji Odjela za prometne isprave Policijske uprave Primorsko-goranske u Rijeci.
3. Privremena mjera traje do pravomoćnog okončanja parničnog postupka u predmetu ovog suda broj P – 109/03.
4. Žalba protiv rješenja o osiguranju ne odgađa izvršenje rješenja.

- 3 -

Obrazloženje

Tužitelji su preko svojeg punomoćnika podnijeli ovome sudu tužbu u kojoj ističu da su dana 02. studeni 1999. godine zaključili s tuženikom ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji, te su temeljem toga ugovora dana 16. studeni 1991. godine tužitelj Antun Hejtmanek isporučio tuženiku 5.608 kilograma bekona u ukupnoj vrijednosti od 61.688,00 kuna, i 483 kg odojaka ukupne vrijednosti od 7.245,00 kuna, dok je tužitelj Antun Štampf isporučio tuženiku 945 kilograma bekona u vrijednosti od 11.340,00 kuna i 1013 kg odojaka u vrijednosti od 15.195,00 kuna, te dana 08. prosinca 1991. godine tužitelj Antun Hejtmanek još je isporučio tuženiku i 2.486 kilograma bekona u ukupnoj vrijednosti od 27.345,00 kuna i 1079 kilograma bekona u ukupnoj vrijednosti od 11.869,00 kuna, a sve se to dokazuje temeljem ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji, te dostavnicama o prijemu isporučene robe od strane tuženika. Temeljem odredbe članka 12. ugovora o poslovnoj suradnji za tuženika je momentom prijama robe nastala i obveza plaćanja kupoprodajne cijene za isporučenu robu i to prema tužitelju Antunu Hejtmaneku u ukupnom iznosu od 108.147,00 kuna, od čega je tuženik podmirio iznos od 45.000,00 kuna, a ostalo je nepodmireno 63.147,00 kuna, prema tužitelju Antunu Hejtmaneku, dok prema tužitelju Antunu Štampfu tuženik uopće nije podmirio svoju obvezu za isporučenu robu u ukupnom iznosu od 26.535,00 kuna. Obzirom na sve naprijed navedeno tužitelji traže da sud donese presudu temeljem koje će obvezati tuženika da im isplati navedene iznose s zakonskim zateznim kamatama.

Ujedno uz tužbu preko svojeg punomoćnika tužitelji predlažu donošenje privremene mjere radi osiguranja svoje novčane tražbine, kojom će se tuženiku zabraniti da otuđuje svoje osobno i teretno vozilo.

Tijekom ovoga postupka svojim podneskom od 18. lipnja 2003. godine tuženik je dao odgovor na tužbu preko svojega punomoćnika i ujedno podnio protutužbu ovomu sudu.

Podneskom od 18. lipnja 2003. godine punomoćnik tuženika prije svega prigovara stvarnoj nadležnosti ovoga suda tvrdeći da se radi o trgovačkom ugovoru za što je nadležan trgovački sud, te u prilog te tvrdnje dostavlja i pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Rijeci.

Dalje, istim podneskom punomoćnik tuženika prigovara i ističe prigovor zastare potraživanja temeljem odredaba članaka 374. i 376. Zakona o obveznim odnosima.

Istim podneskom u cijelosti se prigovara i uopće osnovanosti tužbenog zahtjeva, ističe se da tužitelji nisu ispoštovali svoje ugovorne obveze, da su bez pristanka tuženika jednostrano raskinuli ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji, da o tome nisu opće izvjestili tuženika, ističe se i to da robu koju su navodno isporučili tužitelji tuženik nije niti primio, te navodi da je robu primio Valent Katanović, bez znanja i odobrenja tuženika.

Tuženik tvrdi preko svojega punomoćnika da je on zbog takovog ponašanja tužitelja i njihovog samovoljnog i jednostranog raskida ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji pretrpio štetu, jer je izgubio redovito opskrbljivanje mesom i kvalitetnim mesnim prerađevinama svojih mesnica, što je imalo teške posljedice za njegovo poslovanje i zatvaranje mesnica. Radi svega toga istim podneskom punomoćnik tuženika podnosi protutužbu i traži da se obvežu tužitelji da mu plate štetu od 90.000,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od podnošenja protutužbe pa do ispalte, te da se odbiju s svojim tužbenim zahtjevom, te tuženiku plate troškove ove parnice.

Još valja nalasiti da istim podneskom punomoćnik tuženika u cijelosti se protivi izdavanju privremene mjere pogotovo kada je riječ o teretnom vozilu koje je tuženiku nužno za obavljanje njegove djelatnosti, jer je radi o službenom rashladnom dostavnom vozilu i kao takvo izuzeto je od ovrhe.

Svojim podneskom od 27. kolovoza 2003.godine punomoćnik tužitelja se očitovao na navode naprijed navedenog podneska punomoćnika tuženika, te ističe da su svi navodi punomoćnika tuženika u cijelosti neosnovani i svi njegovi prigovori da su u cijelosti neosnovani, te predlaže da sud odbije i protutužbu i sve prigovore i navode punomoćnika tuženika.

Konačno na glavnoj raspravi dana 29. travnja 2004.godine koja je kao i sve dosadašnja održana u nenazočnosti uredno pozvanih tuženika i njegovog punomoćnika, punomoćnik tužitelja je predložio da se tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, da se odredi i privremena mjera, da se odbije protutužbeni zahtjev, a potražuje i troškove parnice prema troškovniku u spisu (list br. 50).

Ovaj sud je tijekom postupka proveo dokaze saslušanjem svjedoka Siniše Horvata, Ankice Hejtmanek, Saše Hejtmanek, Ivana Jursika i Branka Lapaša, te saslušanjem tužitelja Antuna Hejtmaneka i Antuna Štampfa, pročitana je tužba, svi prilozi ovoga spisa, svi raspravni zapisnici i svi podnesci punomoćnika stranaka.

Sud je sve provedene dokaze cijenio pozorno i savjesno, pa je nakon toga odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga :

Temeljem provedenih dokaza, sud nalazi da je osnovan tužbeni zahtjev i prijedlog za izdavanje privremene mjere, dok protutužbeni zahtjev nije osnovan.

Prije svega, sud je razmatrao sve prigovore punomoćnika tuženika iz podneska od 18. lipnja 2003.godine, pa je našao da prigovori nisu osnovani.

Punomoćnik tuženika, najprije ističe prigovor stvarne nenadležnosti ovoga suda, smatrajući da se ovdje radi o trgovačkom sporu i da bi stvarno nadležan bio trgovački sud. Međutim, sud se ne slaže sa mišljenjem punomoćnika tuženika. Predmet tužbenog zahtjeva je potraživanje kupoprodajne cijene, jer se u osnovi ovdje radi o ugovoru o prodaji. Istina, ugovor o prodaji nije sklopljen u pisanoj formi, ali to ne utječe na njegovu opstojnost. Sud smatra da je ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji širi pravni okvir ugovora o prodaji. Niti jedan od tih ugovora nije trgovački ugovor, kako to pogrešno drži punomoćnik tuženika. Dalje, da bi trgovački sud bio nadležan za ovaj spor, potrebno je da budu kumulativno ispunjeni svi uvjeti, a to je : da se radi o sporu iz trgovačkog ugovora (koji to nisu) i da se spor vodi između osoba koje obavljaju trgovačku djelatnost (što nije slučaj). Pri tome, valja uzeti u obzir, da je za trgovački ugovor, jedan od bitnih elemenata i to, ako se radi o pojedincu kao stranci ugovora on mora svoju djelatnost obavljati kao registriranu djelatnost, a to mora biti predmet ugovora (čl. 25. st. 2. Zakona o obveznim odnosima), to ovdje nije slučaj. Zbog toga taj prigovor ne stoji.

Nije osnovan ni prigovor glede zastare. Valja naglasiti da se ovdje primjenjuje opći zastarni rok od pet godina, koji nije nastupio, uzimajući u obzir kada je obveza za tuženika nastala i kada je tužba podnesena. Članak 374. ZOO-a na koji se poziva punomoćnik tuženika mogao bi se primjeniti samo u slučaju da se radi o trgovačkim ugovorima, a najprije je već objašnjeno da se ne radi o tim ugovorima. Pogotovo, ne dolazi u obzir primjena članka 376. ZOO-a, jer se ovdje ne radi o potraživanju po osnovu naknade štete, već po osnovu neisplaćene kupoprodajne cijene. Prema tome, niti prigovor zastare nije osnovan, pa se ne može prihvatiti.

Što se tiče tužbenog zahtjeva, sud je isti u cijelosti prihvatio kao osnovan.

Već je objašnjeno, da se ovdje radi o potraživanju tužitelja prema tuženiku po osnovu neisplaćene kupoprodajne cijene za isporučenu robu. U pitanju je ugovor o kupoprodaji. Istina, on nije sklopljen u pisanoj formi, ali sud smatra da to ne može utjecati na valjanost i opstojnost ugovora. Ugovor je izvršen, jer su tužitelji isporučili robu, a tuženik je robu preuzeo i primio. Međutim, tuženik nije izvršio svoju obvezu, jer nije u cijelosti isplatio kupoprodajnu cijenu (u odnosu na tužitelja Antuna Hejtmaneka) odnosno istu uopće nije isplatio (u odnosu na tužitelja Antuna Štampfa).

Neosnovano se tuženik poziva da robu nije primio, jer iz provedenih dokaza proizilazi sasvim suprotno. Iz iskaza tužitelja kao stranaka, iskaza saslušanih svjedoka - Ankice Hejtmanek, Saše Hejtmanek, Ivana Jursika i Branka Lapaša, razvidno je da je roba isporučena tuženiku. Osim toga, u spisu postoje i dostavnice (list br. 18 – 21), temeljem kojih je također jasno da je tuženik primio isporučenu robu. Na dostavnicama su naznačeni vrsta i cijena i količina isporučene robe, na svakoj dostavnici se nalazi potpis tuženika. Prema tome, nema sumnje, da je tuženiku roba isporučena. Sve ove dokaze sud je prihvatio kao valjane, jer nije imao nikakvoga razloga u iste posumnjati.

Tuženik nije pružio nikakve dokaze koji bi mogli dovesti u pitanje tvrdnju tužitelja. Nema dvojbe, da je tužitelj Antun Hejtmanek tuženiku isporučio robu u ukupnoj vrijednosti od 108.147,00 kuna, te da je tuženik platio u više navrata 45.000,00 kuna, odnosno da mu je ostao dužan utuženi iznos od 63.147,00 kuna. Sam tužitelj Antun Hejtmanek priznaje da mu je tuženi isplatio 45.000,00 kuna, što je sud prihvatio, jer suprotnih dokaza nema. Nema dvojbe ni o tome, da je tužitelj Antun Štampf tuženiku isporučio robu u ukupnoj vrijednosti 26.535,00 kuna, te da mu tuženik ništa nije platio. Ni ovdje nema nikakvih dokaza tuženika kojima bi se to moglo dovesti u pitanje. Sud je odbio prijedloge tuženika za saslušanje svjedoka Valenta Katanovića i Ljube Kulundžića, jer je nedvojbeno utvrđeno da je roba isporučena tuženiku. Neosnovano se tuženik pozvao da je tužitelj Antun Hejtmanek robu isporučio Valentu Katanoviću, jer dokazi koji su provedeni i od strane suda prihvaćeni govore suprotno. I iskaz svjedoka Siniše Horvata, govori da je roba isporučena tuženiku.

Na dosuđene iznose, sud je tužiteljima dosudio zakonsku zateznu kamatu sukladno važećim propisima.

Neosnovano tuženik ističe, da tužitelji nisu ispoštovali svoju obvezu zaloga 20 % dogovorene godišnje proizvodnje, te da su jednostrano raskinuli ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji. Tuženik se ovdje poziva na odredbe članka 10. Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji. Međutim, ta odredba ugovora je nejasna i po mišljenju suda temeljem članka 100. ZOO-a istu valja protumačiti u korist tužitelja. Niti pismeno, niti usmeno nije dogovoreno kolika će biti godišnja proizvodnja, nije određeno ni precizirano kada ta obveza tužitelja dopijeva. Zbog toga ta ugovorna odredba se ne može tumačiti na štetu tužitelja, niti ih ista može teretiti i stvarati za njih obvezu. To i nije od utjecaja na obvezu tuženika za isplatu dužne kupoprodajne cijene.

Ne mogu se prihvatiti niti tvrdnje tuženika da bi tužitelji jednostrano raskinuli ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji. Tužitelji su ispunili svoju obvezu i isporučili robu tuženiku, a tuženik nije u cijelosti izvršio svoju obvezu glede isplate kupoprodajne cijene. Zbog neispunjene obveze tuženika, ugovor o dugoročnoj poslovnoj suradnji je raskinut. Svoju obvezu iz članka 12. pomenutog ugovora tužitelji su ispunili. Ne može se zahtijevati od tužitelja da tuženiku i dalje isporučuju robu, a da tuženik ne plati prethodnu isporuku robe.

Uostalom člankom 2. i 12. ugovora je određeno, da će se za svaku isporuku sklopiti poseban aneks ugovora, a do toga nije došlo krivnjom tuženika, jer nije u cijelosti isplatio prethodnu isporuku. Tu nema nikakve krivnje tužitelja. Valja naglasiti i to, da kada bi se aneksi sklopili, oni bi u biti predstavljali ugovor o kupoprodaji stoke za svaku pojedinačnu isporuku. Već je navedeno i to da nedostatak pismene forme ugovora o kupoprodaji stoke, ne utječe na opstojnost toga ugovora, jer pisana forma i nije uvjet za valjanost ovakvoga ugovora. I odredba članka 122. Zakona o obveznim odnosima ide u prilog tužitelja, jer su tužitelji postupili po pravilu istovremenog ispunjenja kako nalaže odredba članka 122. ZOO-a.

Tužitelji su u cijelosti uspjeli u sporu, pa im je valjalo dosuditi troškove ove parnice. Punomoćnik tužitelj je postavio troškovnik (list br. 50). Sud je cijenio troškovnik punomoćnika tužitelja, pa je ocjenio da je on sastavljen sukladno odredbama Odvjetničke tarife, te da je za sud prihvatljiv u svemu osim u stavci gdje se traži 2.310,00 kuna za prijedlog za privremenu mjeru, što sud nije prihvatio, pošto je u istom podnesku postavljen i tužbeni zahtjev, pa kako je priznao po Odvjetničkoj tarifi za tužbu, to nije moglo biti priznato istovremeno toliko i za prijedlog za privremenu mjeru. Inače kada se cijeni troškovnik onda ga valja prihvatiti u svim ostalim stavkama vodeći računa o vrijednosti spora kako tužbenog tako i protutužbenog zahtjeva.

Priznati troškovi se sastoje od troškova sastava tužbe, troškova zastupnja na ročištima, troškova za sudsku pristojbu, a sud je priznao punomoćniku tužitelja i troškove za izbivanja iz odvjetničkog ureda za četiri ročišta ukupno 800,00 kuna, jer je i to sukladno odredbama Odvjetničke tarife, pa kada se uzmu u obzir svi priznati troškovi i troškovi PDV-a, onda je sud ukupno na ime troškova parnice dosudio tužiteljima iznos od 20.209,20 kuna. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbama članaka 154. st. 1. i 155. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

Zbog svega naprijed izloženog sud je odlučio kao u stavku I. ove presude.

Protutužbeni zahtjev tuženika sud je ocjenio neosnovanim. Protutužbeni zahtjev bazira se na tvrdnji tuženika da je pretrpio štetu od 90.000,00 kun, zbog navedenog neispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja. Ovi navodi tuženika ničim nisu dokazani. Tuženik se nije potrudio sudu prezentirati dokaze temeljem kojih bi se sa uspjehom mogala dokazati osnovanost protutužbenog zahtjeva. Svjedoke koje je tuženik predložio, sud nije saslušao, a oni su predloženi na okolnosti da on nije primio isporučenu robu tužitelja, međutim, tijekom postupka, što je već ranije detaljno obrazloženo, dokazano je sasvim suprotno. Svjedoci nisu predlagani na okolnosti eventualne štete koju je tuženik pretrpio. Stalnim nedolaženjem na rasprave tuženik je onemogućio sudu da od njega osobno sazna eventualne činjenice koje bi možda govorile o osnovanosti protutužbenoga zahtjeva. Svi provedeni dokazi, po ocjeni suda, ukazuju na suprotno od tvrdnji tuženika. Tuženik je neispunjavanjem svoje obveze plaćanja isporučene stoke izazvao neispunjenje ugovora. Tu nema nikakve krivnje tužitelja. Tuženik ne može svoje neuspješno poslovanje dovoditi u vezu s realizacijom konkretnih ugovora sa tužiteljima. Ne može se dokazati nikakva uzročna veza između eventualne štete i ponašanja tužitelja, a to je bitna pretpostavka za štetu. Osim toga, tuženik nije dokazao niti jednu drugu pretpostavku koja bi osnovano upućivala na postojanje odgovornosti tužitelja za štetu koju bi on eventualno pretrpio. Nema niti jednoga dokaza kako za samu osnovu štete, a pogotovo ne za visinu iste koja se traži protutužbenim zahtjevom (90.000,00 kuna). Radi toga je protutužbeni zahtjev neosnovan u cijelosti, pa ga sud nije mogao prihvatiti i odlučio je kao u stavku II. ove presude.

Sud je prihvatio prijedlog tužitelja i odredio privremenu mjeru kako je i navedeno u izreci rješenja.

S pravom tužitelji traže privremenu mjeru. Tužitelji su učinili potpuno vjerojatnim postojanje i opravdanost svojih novčanih tražbina, što je po o cjeni suda definitivno utvrđeno svim provedenim dokazima tijekom ovoga postupka. Očito je da tuženik svojim ponašanjem izbjegava plaćanje i tako izigrava svoju obvezu. Sud cijeni da postoji opravdana bojazan da bi tuženik mogao otuđiti ili opteretiti svoju pokretnu imovinu na kojoj se i traži izdavanje privremene mjere i tako onemogućiti tužitelje da naplate svoje opravdane tražbine. Nije sporno da tuženik posjeduje motorna vozila (list br. 7), a to ne dovodi u pitanje niti sam tuženik. Po mišljenju suda određivanjem privremene mjere tuženik može pretrpjeti samo eventualno neznatnu štetu, što ne može biti razlog da se ne izda privremena mjera. Neosnovano tuženik tvrdi, da se ne može odrediti privremena mjera i na teretnom vozilu, jer mu je isto navodno neophodno za posao. Ta tvrdnja tuženika ne stoji, jer tužitelji i ne traže da se vozilo tuženika proda, nego samo da mu se zabrani otuđenje ili opterećenje istog, što znači da će se istim vozilom tuženik i dalje moći služiti. Da bi teretno vozilo tuženika moglo biti izuzeto od ovrhe potrebno je da je u neposrednoj vezi nužnost njegova korištenja s upisanom djelatnošću tuženika. Nesporno je da tuženik nije prijevoznik, nego je mesar po zanimanju, te može osigurati i na drugi način i preko drugog prijevoznika opskrbu mesom, ali kako je naprijed naglašeno određivanjem privremene mjere vozilo i dalje ostaje na korištenje tuženiku. Odredba članka 128. st. 1. točka 4. Ovršnog zakona je jasna. Tužitelji su dokazali opravdanost izdavanja privremene mjere. Ispunjeni su svi uvjeti iz članka 296. st. 1. i 2. i članka 297. st. 1. točka 3. i stavka 3. i 5. Ovršnoga zakona, pa je zbog toga sud i odredio privremenu mjeru.

U Pakracu, na dan 14. svibnja 2004.godine

S U D A C :

DRAGUTIN FRANK

NAPUTAK O PRAVU NA ŽALBU :

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od **15 dana** od dana prijama pisanog opravka presude.

Žalba se podnosi pisano u tri primjerka putem ovog suda na Županijski sud u Požegi.

103,

Posl.broj: P – 109/03 – 19

- 10 -

DNA:

1/ odvjetnik
NENAD CETINJA
Horvaćanska cesta 17 A/VII
ZAGREB

2/ odvjetnik
MARIO KUVAC
S.V.Čiče 7/I
RIJEKA

3/ POLICIJSKA UPRAVA
PRIMORSKO-GORANSKA-RIJEKA
(Odjel za prometne isprave)
- s dopisom

SUGLASNOST OVOG OTPRAVKA S
IZVORNIKOM OVJERAVA

Upravitelj
sudske pisarnice

